

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa C. R. i G. R.
przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych
i Autostrad, Przedsiębiorstwu Drogowo - Mostowemu "G." sp. z o.o. w G.,
Przedsiębiorstwu Robót [...] S.A. w N., [...] Biuru Inwestycyjnemu sp. z o.o. w
likwidacji w K. i A. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACz [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powodów na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa i A. M. kwoty po 3600
(trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie skarżący wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi. Ma ona wynikać, w ocenie skarżącego, z oczywiście nieprawidłowego zastosowania przepisów

prawa wodnego i odmowy zastosowania art. 415 k.c.: powód dochodził odszkodowania na podstawie deliktowej, a tymczasem prawo wodne reguluje odpowiedzialność za szkodę legalną, tzn. wyrządzoną przy działaniu na podstawie ważnego pozwolenia wodnoprawnego. Zauważyć jednak trzeba, że stan faktyczny sprawy wskazuje na naruszenie art. 29 ust. 1 pkt 1 pr. wod. przez zmianę kierunku odpływu wody opadowej ze szkodą dla gruntu powoda. W tej sprawie chodzi o odszkodowanie za szkodę przewidzianą przez prawo wodne, zatem ma zastosowanie tryb administracyjny. Co więcej, na rzecz zajętego w zaskarżonym orz. stanowiska przemawia też dokładnie idąca w tym kierunku uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2004 r., III CZP 27/04 (OSNC 2005, nr 7-8, poz. 119). Odmienny pogląd Sąd Najwyższy wyraził w postanowieniu z dnia 27 czerwca 2014 r. I CSK 501/13 (OSNC 2015, nr 5, poz. 62), gdzie w uzasadnieniu wyraźnie odstąpił od stanowiska zajętego w powołanej uchwale. Potencjalnie zatem byłoby może zasadne, aby Sąd Najwyższy raz jeszcze zajął się tym problemem. Jednakże byłoby to możliwe tylko wtedy, gdyby tego dotyczyło uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – gdyby wskazywało na potrzebę wykładni przepisów ze względu na rozbieżność w orzecznictwie lub na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego. Tymczasem skarżący powołał się wyłącznie na oczywistą zasadność skargi. Jednakże w świetle powołanych argumentów, zwłaszcza co do „podpadania” szkody ze stanu faktycznego pod art. 29 ust. 1 pkt 1 pr. wod. oraz powołaną uchwałę Sądu Najwyższego zaskarżone postanowienie nie jest oczywiście nieprawidłowe – w granicach swobody sędziowskiej było zajęcie takiego stanowiska, a polemika merytoryczna z nim możliwa byłaby wyłącznie w ramach zarzutów kasacyjnych.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.